

X DE GETALLEN 12 EN 13
(Inhoudsoverzicht op p. 194)

10.01: *Onderlinge verbondenheid resp. wederzijdse belichting
in het kwalitatief aspect van enkele getallen*

Bij sommige getallen is het welhaast onvermijdelijk dat bij het bespreken van hun kwalitatief aspect, ook één of meer andere getallen betrokken worden. Dit hangt uit de aard der zaak samen met *een innerlijke, op de achtergrond aanwezige ordening*. Het is mogelijk zelfs zo, dat bij geen enkel getal het kwalitatieve aspect geheel los gedacht kan worden van dat van andere getallen. Overigens zouden we hier als bij iets dat geen begin en geen einde kent, met Thales van een *Goddelijke Ordening* kunnen spreken.¹

Zo zagen we in de vorige hoofdstukken onverwachte betrekkingen naar voren komen, bijvoorbeeld tussen 17 en 19, tussen 31, 5 en 71, in zekere zin ook tussen 7, 12 en 5. Ze leken rechtstreeks verband te houden met de in de platonische lichamen tot uitdrukking komende wetmatigheid van de driedimensionale ruimte. Het opvallende daarbij was dat we in die andere 'omgevingen' onmiskenbaar, hoewel uiteraard minder scherp 'omlijnd', overeenkomstige relaties konden waarnemen. En wat betreft 12 en 13, in Wijnmalens denominatie vinden we:

12, de Maat van de Beperking van de Oneindige Kracht 11,
opdat deze zal kunnen komen tot
13
het Begin van al het Nieuwe.

Hoewel ook de kwalitatieve en kwantitatieve kant van een getal onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden, zijn er toch grote verschillen in de wijze waarop bij beide een ordening tot uitdrukking komt. *De 'verbinding' lijkt niet voor een rationele benadering toegankelijk.*

Elders werd opgemerkt:

- "Naar verluidt zouden 'volgens de oude getallenwijsheid' drie eigenschappen aan de 12 zijn toegekend:
 - het is een kosmisch getal;
 - het is het getal der volheid;
 - het is het getal van de ruimte."²

10.02: *Het Oude en Nieuwe Testament. Joodse overleveringen*

Zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament, in het bijzonder in de Openbaringen van Johannes, komt tientallen malen de aanduiding 'twaalf' of 'twaalfde' voor.³ Bij enkele daarvan is in de loop der tijd meer dan eens geweest op een overeenkomst met iets wat ook in de tekens van de dierenriem tot uitdrukking komt; in elk geval bij de 12 stammen Israëls en bij de 12 apostelen. Anderzijds speurt men er de aanduiding in van een volheid, of van een 'allemaal' resp. 'het hele volk', overigens zonder daarbij altijd de kosmische relatie te moeten uitsluiten.

¹ Zie ook onder 6.02, p. 104 en bijlage J onder S-01.

² Eppinger: p. 57.

³ Snijders-01: ---.

Op de kosmische achtergrond van het Evangelie naar Marcus is meermalen geweest. Het volgt de wetmatigheid van de dierenriem. Minder in woorden dan in daden en gebeurtenissen spreekt het de taal van de kosmische Christus.¹

Het getal 13 wordt blijkens een concordantie van telwoorden in de Bijbel wat minder frequent genoemd dan 12; het is er echter ook nog op andere wijze in aanwezig. Dat zien we bij Weinreb die, op de hem eigen wijze sprekende vanuit de Bijbel en de joodse overlevering en vergeleken met wat we al eerder opmerkten, in veel opzichten tot een overeenkomstige belichting van de getallen 7, 12 en 13 komt:

- "De ladder die werd gezien door Jacob en die hemel en aarde verbond - Gen. 28: 10-22 - heeft de naam 'soelam', samech-lamed-mem, dus 60-30-40, totaal 130.

Mozes werd geboren 130 jaar na het komen van Jacob en de zijnen in Egypte. Hij was de verlosser uit dat land. En na de uittocht uit Egypte vindt de openbaring plaats: op de Sinai, geschreven samech-jod-noen-jod, dus 60-10-50-10, totaal 130.

Het woord voor één, echad, geschreven aleph-cheth-daleth is wat de waarde ervan betreft 13, namelijk 1-8-4. Zo is de 'dertien' een eenheid, het is de uitdrukking van het woord één en de 130 is dit punt in het vlak van de tientallen. Het komt tot stand voorbij de 'tijd', voorbij de 12 (om verwarring te voorkomen, zie ook de cursief gedrukte regel onder 10.03 op p. 189). Met het komen van de 130 in tijd of ruimte wordt er dus iets heel bijzonders bereikt, iets nieuws. Het heeft iets te maken met een ommekeer en met het komen van een verlosser.

Mozes werd 120 jaar. Zijn graf is in het gebied van de 7e zoon, van Gad, geschreven gimmel-daleth, die dus zelf in zijn naam de 3-4, de 7 heeft en van wie de Bijbel vertelt dat hij 7 zonen heeft. Dat Mozes stierf op de 7e dag van de 12e maand wil zeggen dat dit op het uiterste is van wat in deze vloeiende tijd mogelijk is, dat de acht en de dertien reeds de eenheid inhouden. In alles komt tot uiting dat er aan het einde van de zeven de dood staat. Een dood die een overgaan betekent naar de wereld waar de eenheid gerealiseerd is, welke in de 7e dag in principe tot stand kwam. De nieuwe wereld van de 8e dag hééft die eenheid. *Het vloeien van de tijd is, voor degene die de 8e dag intrekt, voorbij.* Zo duurt ook de wijding van het tabernakel 7 dagen en komt het eerst de 8e dag in werkelijk gebruik.

De joodse tijdrekening voor de indeling der jaren gaat uit van maan-maanden. Niettemin wordt het jaar uiteindelijk gecorrigeerd op het zonnejaar. Dit geschiedt door eenmaal in een bepaald aantal jaren een 13e maand in te schakelen. Die kalender is zeker niet gebaseerd op het zgn. praktische nut voor de maatschappij. De bedoeling van de kalender is dat het leven mede uitdrukking is van het ritme dat het wezenlijke, in andere dimensies, bevat. Het wezenlijke nu wil zeggen, dat de tijd nu nog bepaald wordt door het wezen 'maan', dat inhoudt dat alles vloeiende is, veranderende, onderweg. Doch het houdt ook in, dat steeds een uiteindelijk gericht zijn op het blijvende, op het constante, aanwezig is. Daarom is er de correctie van het geheel op het wezen 'zon'. En die correctie vindt juist plaats met aan te tonen, dat dit gericht zijn op het blijvende, onveranderlijke, op de één dus, inhoudt dat de 'twaalf' van de maandrekening en van de dierenriem overgaat in een 'dertien'. Als er één is, dan is er ook 'dertien'.² - Een en ander komt ook tot uitdrukking in het volgende verhaal uit de joodse overlevering:

1 Eppinger: p. 68/69. Voor de samenhang v/h Evangelie naar Marcus met de dierenriem, zie o.a.. Pöppig: div. plaatsen en Kaiser-01: p. 214/217.

2 Weinreb-01:p. 447 en 571/572.

- "Rabbi Simon bar Jochai hoorde hoe de Romeinse wereld geprezen werd wegens haar hoge cultuur en haar grootse organisatie: bijvoorbeeld het marktwezen, het geldverkeer en de hygiëne. Volgens de Rabbi echter waren de beweegredenen van deze cultuur plat egoïsme en hang naar zinnelijk genot. Deze negatieve, kritische houding brengt hem in conflict met de overheid. Om zijn leven te redden moet hij vluchten en hij verbergt zich gedurende 12 jaar met zijn zoon in een hol. Zij worden op wonderbaarlijke wijze gevoed doordat er een broodboom groeit en er een waterbron verschijnt. In die tijd gaan ze diep in op de bestudering van de Thora. Aan het eind van de 12 jaar komt de profeet Elia voor de ingang en roept dat de keizer dood is en het gevaar geweken. Buiten gekomen zien ze de mensen ploegen en zaaien. Dit wekt hun wrevel. Ze zeiden: 'Deze mensen verwaarlozen de dingen van het eeuwige leven en houden zich bezig met tijdelijke zaken.' En waar Simon bar Jochai en zijn zoon heen keken, daar verbrandde alles. Daarop zei een stem uit de hemel: 'Zijn jullie uit het hol gekomen om mijn wereld te verwoesten? Keert terug in je hol.' Daar verbleven ze toen nog een jaar voordat een stem uit de hemel hen dit weer deed verlaten. Teruggekomen in de wereld zeiden ze 'Ons is een wonder geschied, daarom willen wij iets goeds doen.' Daarop richtte Simon bar Jochai . . . markten in, organiseerde het geldwezen en nam maatregelen op het gebied der hygiëne.---

De uitstoting uit de wereld brengt de Rabbi tot het leren inzien van het wonder van de wereld. Als hij dan aan het eind van de tijd - de 'twaalf' is immers identiek met het einde van de tijd - de wereld meent te kunnen beoordelen, is hij afwijzend tegenover iedere materiële bezigheid. Deze houding is echter wereldvernietigend, zij miskent de zin van de schepping die juist vraagt om zich wél met de wereld bezig te houden. Deze zin kan men niet in de 'twaalf', in de 'tijd' leren kennen. Vandaar nog het 'dertiende' jaar in het 'hol'. De 'dertien' is buiten de tijd, daar eerst kan men de zin van het bestaan leren kennen."¹

10.03:

Iets over de Tijd en de Ruimte

Wat betreft de getallen 7 en 12 kwam onder 9.11 op p.184/185 al iets naar voren met betrekking tot Tijd en Ruimte - in de zin van het 'na elkaar' en 'naast elkaar' - alsmede een eigenaardige betrekking met bepaalde aspecten van Lucifer en Christus. Bij beide getallen, in het bijzonder bij 12, is hun kosmische 'relatie' opvallend.

*De twaalfdelige dierenriem vormt
de ruimtelijke grondslag voor alle mogelijke gebeuren in de tijd.*

In wat men zou kunnen noemen 'de weg van de 7 naar de 12', ligt een aanduiding van een proces waarin het innerlijk van de ziel het karakter aanneemt van een geestelijke buiten-wereld.² In Wagners opera, als *Parsival* de Graalburcht wordt binnengeleid, wordt hem voorgehouden dat *hier de tijd tot ruimte wordt. Het betreft dus een geestelijke wereld.*

PARSIVAL	Ich schreite kaum, - doch wahn' ich mich schon weit.
GURNEMANZ	Du sieh'st mein Sohn, zum Raum wird hier die Zeit.

Ook diverse 'bijna dood' ervaringen wijzen op een terugblik op het eigen leven die het karakter heeft van een herinnerings-*tableau*.

¹ Weinreb-01: p. 583.

² Eppinger: p. 59; St.-GA113: München, 31-08-09; p. 182.

10.04: *Twaalf en dertien in sprookjes en mythen*

Talrijk zijn de plaatsen waar in sprookjes, in mythen of in andere overleveringen, op een of andere wijze gewag gemaakt wordt van het getal 12. We noemen slechts:¹

- de 12 broeders (uit de Sprookjes van Grimm);
- de 12 goden van de Olympus;
- de 12 plaatsen - avonturen - tijdens de tocht van Odysseus, voordat hij in Ithaka zijn (geestelijk) vaderland kan terugkeren;²
- de 12 Werken waarlangs de scholingsweg van Herakles voert;
- de 12 Nidána's van het boeddhisme of Schakels van Oorzakelijkheid;³
- de 12 Ridders van de Ronde Tafel;
- de 12 kolommen van de Graalburcht;
- de 12 ridders die, in de Orde der Tempeliers, de Grootmeester kozen en de 12 ridders rond het altaar, bij het voltrekken van de heilige handeling door de 13e. Enz., enz.

Als men er op attent op is blijkt in diverse gevallen min of meer duidelijk ook de '13' aanwezig te zijn: zoals bijv. in de hoedanigheid van een Ithaka bij Odysseus, een Koning Arthur bij de ridders van de Ronde Tafel, een 'nieuw zusje' in het sprookje van de 12 broeders, enz. In dit verband wijst Eppinger in zijn boekje 'Das Geheimnis der Zwölf und die Bedeutung des Dreizehnten', ook op het vermogen tot het beseffen van de 'Gestalt', welke boven de betekenis van de som der delen, in dit geval 12, uitgaat.⁴

10.05: *Het sprookje van de 12 broeders*

- "Altijd waren het er twaalf, die zich omwille van een gemeenschappelijke taak moesten verenigen; in de twaalfheid, zo voelde men, kan men de hele wereld samenvatten. Dat gold als een kosmische wet. - Heel het menselijk bestaan heeft zijn oorsprong in de sterrenwereld, die de zieners van alle tijden als in twaalfen gerangschikt ervaren hebben. Het is zelf een beeld van die sterrenkrachten, zowel in het grote geheel als in de enkeling. Uit het sterrenbeeld Ram komen andere krachten dan uit Stier of Vissen: zij geven vorm aan de 12 mensentypen. De sprookjeswereld kent hen als eeuwige broeders, die iedere ziel heel na staan en zeer vertrouwd zijn. Zij vertelt over hun lot: over de betovering die ze moeten ondergaan en over de hoop op verlossing door de verzoenende kracht in de zielen van de mensen.

In genoemd sprookje treffen we 12 koningszonen. Als het 13e kind een zusje wordt zullen ze moeten sterven. Dank zij de jongste broer en de moeder kunnen ze nog in het woud vluchten. Een witte vlag zal het teken zijn dat ze veilig kunnen terugkeren, doch een rode betekent de geboorte van een meisje en zo geschiedt. Het meisje heeft een gouden ster op haar voorhoofd. Na 10 jaar begint ze toch het geheim van haar bestaan te vermoeden. Een innerlijk verlangen verenigt haar weer met haar broers. Onwetend plukt ze dan de 12 lelies voor hun huisje in het bos en brengt hen daardoor in een betovering van 12 raven. Op haar vraag of er dan geen middel is om ze te verlossen, geeft een oude wijze vrouw haar de raad: *7 jaar zwijgen*. In die periode vraagt een koning die de ster op haar voorhoofd ziet, haar ten huwelijk en neemt de stomme als zijn gemalin mee. Omdat ze nooit lacht of spreekt, wordt ze er aan het hof van verdacht een boze tovenares te zijn; een boze stiefmoeder slaagt er dan in, haar door de koning ter dood te laten veroordelen. Pas op de brandstapel zijn de 7

1 Eppinger: Vooral Kap. III en IV geven nog diverse andere voorbeelden.

3 Leeuwen: ---.

2 Mees: Zie inhoudsopgave en overzicht p. 63. Eppinger: p. 56.

4 Eppinger: Kap. II.

jaren verstreken. De 12 raven strijken neer en veranderen in de broers die nu snel het vuur doven. De stiefmoeder komt aan haar eind; de koning en de koningin leven van nu af in eendracht met de 12 verlorene broers.

Commentaar (zeer summier)

- De koningsdochter, de 13e, is blijkbaar voorbestemd tot een ontwaken van de ziel, ze draagt een *w e t e n* in zich, er straalt immers sterrenlicht in haar.
- 'Voor mijn bewustzijn zoals het nu is' - zo kan de ziel die tot weten komt tot zichzelf zeggen - is een hoge prijs betaald: opdat ik koningin zou kunnen zijn in het huis van het lichaam moesten 12 andere wezens afstand doen van hun koninklijke waardigheid. Zij waren voordat ik was. En toch zijn wij één.'
- Als door 12 poorten - 12 zintuigen - stroomt het leven van de kosmos in een veelvoudige openbaring binnen in de mens. Maar de koninklijke, kosmische krachten die aan het menselijk lichaam gebouwd hebben kunnen niet leven in de warmte van het bloed, want deze maakt egoïstisch. De bloedrode vlag geeft te kennen dat er voor de twaalf geen plaats meer is in het aardse huis. De ziel kon zich alleen tot een zelfstandig ik ontwikkelen wanneer het veelvoudige leven van de kosmos wat teruggedrongen werd. In een tweede, onzichtbare lichamelijke die wij in ons dragen, moeten die vormende krachten zich verbergen: het betoverde huisje in het woud
- In sprookjes verschijnt de lelie daar waar geduid wordt op krachten die niet volledig willen versmelten met het aardse, die als het ware terugschrikken voor de belichaming. Wanneer de 12 lelies afgeplukt worden moet er een eind komen aan het verborgen werken van de hogere zintuigen - Zwijgen, het bewust terughouden van de krachten van de spraak, werkt buitengewoon versterkend op de mogelijkheden van het innerlijke beleven. Er is echter nog een zwijgen op een hoger gebied: het innerlijk stil worden tegenover de hardheid van het leven, het bereidwillig aanvaarden van de beproevingen van het lot, omdat daardoor oude levensschulden gedelgd worden. *Zeven jaar zwijgen*, wil zeggen: 7 stadia van het pad dat de ziel moet afleggen. Het zijn zielejaren, die helemaal niet hoeven samen te vallen met kalenderjaren. Langs de weg van diepe mystieke verinnerlijking komt de ziel tot de ontmoeting van haar hoger ik. Dan wordt zij de bruid. In de taal van de christelijke mystiek is het de vereniging van de menselijke ziel met de Christus. Wanneer hij boven zijn benauwde zelf uitgroeit, hervindt de mens de krachten van zijn oorsprong."¹

Tot zover deze aantekening. We zien er uit hoe in dit wondere sprookje met zijn 17 personen, de getallen 12, 13, 10 en 7 tot uitdrukking komen, in overeenstemming met hetgeen in de loop der tijd(en) gestalte krijgt in het zieleleven van de mens.

10.06: *De 12 in de mens*

- Het binnen de mens aanwezig weten van een twaalfvoudige krachtstroom vanuit de kosmos is oeroud. In de Chinese acupunctuur ontmoeten we dit in de opvatting dat de levensenergie in het menselijke organisme zich langs 12 'meridianen' beweegt. In de Upanishaden - nadere plaatsaanduiding ontbreekt - is sprake van 72 aderen waarvan 12 van bijzonder belang zijn.²
- Eén van Rudolf Steiners voordrachten was geheel gewijd aan *de 12 zinnen van de mens*,

¹ Meyer, R.: p. 106 e.v. Uitvoeriger tekst in 'Sprookjes van Grimm'.

² Eppinger: p. 125.

in hun betrekking tot imaginatie, inspiratie en intuïtie. We volstaan met op het bestaan ervan te wijzen, het onderwerp zou hier te ver voeren.¹

- Aan de tussenhersenen ontspringen 12 paar hersenzenuwen, de laatste 5 vanuit het verlengde merg. Hier liggen de centra voor ademhaling en bloedsomloop. In een groot deel van het verlengde merg bevinden zich overigens zenuwcellen die de bewustzijnsgraad beïnvloeden. Voorts wordt onderscheid gemaakt in 7 hals-, 12 borst- en 5 lendewervels, met daaronder 5 (vergroeide) heiligbeen- en 3 (vergroeide) stuitbeenwervels.²

10.07:

De piano

Na de 5 zwarte en 7 witte toetsen, begint op een piano het 'nieuwe' octaaf met de 13e toets, resp. de 8e van de witte. In dit verband:

- "Te zijner tijd zal een beleving van de intervallen mogelijk zijn, die er toe zal leiden dat de mens de toonladder gewaarwordt als zichzelf, maar dan zichzelf aanwezig wetende in beide werelden. De beleving van het octaaf brengt het vinden van het eigen Zelf op een hoger niveau. De terts voert ons naar ons innerlijk. Het octaaf voert ons ertoe, onszelf nogmaals gewaar te worden. De octaafbeleving zal voor de mens het bewijs worden van Gods werkelijkheid, omdat hij het Ik tweemaal beleeft, eenmaal als fysiek 'binnen-Ik', de tweede maal als geestelijk 'buiten-Ik'. - Het octaaf is de muzikale uitdrukking van het Ik-raadsel."³

10.08:

De Thracische ruiter

Onder 2.02 op p. 23 plaatsten we afb. 8: de Thracische ruiter. De meander bestaat hier uit $1 + 12 = 13$ velden met in totaal $1 \times 6 + 12 \times 3 = 42$ spiralen. We verwijzen naar hetgeen daarbij werd opgemerkt over de Thracische cultuur en over de 12 helpers van de Hiërofant in de voorchristelijke Mysteriën.

10.09:

De 12 en de 13 in de regelmatige lichamen

Naar de aanwezigheid van het getal 12 in de regelmatige lichamen hoeven we niet lang te zoeken. Het springt in het oog bij het twaalfvlak, bij de 12 hoekpunten van de icosaeëder, de 12 ribben van de octaëder en bij de 12 ribben van de kubus die met elk daarvan deel heeft aan een vlak van de dodecaëder. Voorts de $4 \times 3 = 12$ hoeken op de tetraëder, de 2×12 op de kubus en op de octaëder. Wellicht zijn er zelfs meer voorbeelden te vinden; in elk geval komt er in het onderstaande nóg een naar voren.

Het getal 13 komt in de dodecaëdrische ruimte op een merkwaardige wijze tot uitdrukking. Het verschijnt namelijk tezamen met een paar andere getallen en juist in die gezamenlijkheid ligt hier het bijzondere. Voor de ietwat gecompliceerde bewijsvoering wat betreft de verdeling van de dodecaëdrische ruimte in een bepaald aantal 'bouwstenen' verwijzen we weer naar deel B. Hier volstaan we met nog eens te wijzen op afb. 10, p. 34: een perspectivische weergave van twee van de 10 kubusparen binnen de Vijfvoudige Zuivere Kubiek. De gemeenschappelijke diagonaal is steeds één van de 10 grote diagonalen van de dodecaëder.

Gelet op de getallen staan we hier voor een wonderlijke zaak.

Het kubuspaar verdeelt zichzelf in

13 delen: $1 + 12$.

1 St.-GA199: Dornach, 08-08-20; Nachrichten: Nr. 14 ('65); p. 21.

2 Tillo: p.78, p. 182 e.v.

3 Eppinger: p. 110.

Er is namelijk een gemeenschappelijke kern met daaromheen, als beeld en spiegelbeeld, (3+3) 'punten' van de ene kubus en (3+3) van de andere. En met zo'n samenstelling vinden we, *rond elke diagonaal van de dodecaëdrische ruimte, dus in 10-voudige aanwezigheid*

$$213 = 3 \times 71$$

bouwstenen, verwijzende naar wat in woorden is aan te duiden als *de manifestatie van het Goddelijk Kind.*

Nergens anders, voor zover we weten, zien we in de dodecaëdrische ruimte op zo'n buitengewone wijze het getal 13 tot uitdrukking komen als in het kubuspaar: in de gedaante van 1 + 12, als zodanig tevens in die van 3x71

en dit alles in 10-voudig aanzicht in het lichaam waarvan Plato zei

'dat God het gebruikte voor het Heelal, toen Hij daar t e k e n s op aanbracht'.

N.B.: bij de oude rabbijnen was *Ruimte* nog een van de Namen Gods.¹

Op p. 101 hebben we de dodecaëder en daarmee de regelmatige lichamen, *een ruimtelijk analogon* genoemd van 'een innerlijk iets', hoe absurd dat (aanvankelijk?) ook moge klinken. Het is juist tegen deze achtergrond dat we - zonder causale verbanden te willen suggereren - een paar punten in herinnering brengen:

in Timaios 55-d relateert Plato de kubus met het element Aarde. In de Vrijmetselarij (Ned.) is de kubus beeld van de tot wasdom gekomen mens. Jung signaleert dit lichaam als één van de symbolen van het Zelf. In de Openbaringen van Johannes verschijnt het als beeld van het Hemelse Jeruzalem. Het is het enige regelmatige lichaam dat in een stapeling de ruimte kan 'vullen';

de Christus riep 12 discipelen om zich heen. In de overlevering stuurt Hij 70 volgelingen naar plaatsen waar Hij zelf, als 71e, nog zal komen (Luc. 10:1);

ook in vóórchristelijke Mystериën . . .

- bijvoorbeeld in de Eleusinische, treft men de geboorte aan van het Goddelijk Kind, als *beelding van een innerlijk gebeuren*; ²
- liet de Hiërofant zich bijstaan door 12 helpers;³
- treft men 71 aan in relatie met Opstanding en Levensvernieuwing;⁴
- werd onder verschillende benamingen geweten van een Kosmisch Wezen - thans aangeduid als Christus - dat in de loop der tijd steeds meer de aardse sfeer zou naderen.⁵

De Vijfvoudige Zuivere Kubiek in zijn geheel, telt aan bouwstenen

$$351 = 3 \times 13 \times 9,$$

aanwijzing op wat zich met betrekking tot het Leven (9) manifesteert (3) als het Begin van al het Nieuwe (13), kort gezegd: *het Levensbegin.*

(Opgevat als de som van de eerste 26 getallen, is 351 *de Radiaal van 26*: dat wat van 26 uitgaat, uitstraalt, in zijn kwalitatief aspect; als 2x13 *het Begin van al het Nieuwe in de Paren van Tegenstellingen.*)

¹ St.-GA184: Dornach, 20-09-18, p. 153.

² Zie onder 2.01, p. 23.

³ Zie onder 2.02, p. 24.

⁴ Zie o.a. onder 5.04 en 5.05, p. 83/85.

⁵ St.-GA136: Helsingfors, 13-04-12.

Een 3e verschijning van het getal 13 in de dodecaëdrische ruimte - de 2 voorgaande hadden betrekking op de kubusparen in de Vijfvoudige Zuivere Kubiek - houdt eveneens verband met dit laatste lichaam. Als we namelijk de 30 vlakken daarvan - resp. van het gemeenschappelijk deel van de 5 kubussen, het ruitendertigvlak - tot 'in het oneindige' doortrekken, dan verdelen die de ruimte in een paar duizend 'bouwstenen'. De eindige exemplaren daarvan tellen in totaal 1001 diametraal geordende paren rondom het ruitendertigvlak als Centrum. Dit getal heeft, in zijn kwalitatief aspect, een relatie met *wat tot Inwijding voert, niet de Inwijding zelf*. Zie ook hoofdstuk XIII; hier vermelden we alleen het feit dat

$$1001 = 11 \times (1+2+3+ \dots +13), \text{ kort gezegd: } \textit{elf radiaal dertien (11Rd.13)}.$$

N.B.: in de 2 tetraëderparen binnen een kubuspaar treffen we 13 eveneens aan. In de dodecaëdrische ruimte maakt namelijk het tetraëderpaar binnen een kubus met elk van zijn tetraëders deel uit van een Vijfvoudige Tetraëder: één van het door ons zo genoemde S-type en één van het Z-type; zie afb. 75, p. 164. Nemen we nu binnen zo'n kubuspaar de overeenkomstig geordende tetraëders bijeen, dat is aan het ene uiteinde van de gemeenschappelijke kubusdiagonaal een tetraëder van de ene kubus en aan het andere uiteinde de betreffende van de andere kubus, dan ontstaan lichamen die uit $143 = 11 \times 13$ bouwstenen bestaan. Het is ons tot nu toe niet mogelijk geweest, op dit punt parallellen aan te tonen met elders gelegen aanwijzingen op ogenschijnlijk totaal andere gebieden. Toch hebben we het vermoeden dat die ook bij de tetraëders zullen bestaan.

Tot zover de getallen 12 en 13; ongetwijfeld kunnen vanuit allerlei culturen en tijden nog talloze andere voorbeelden genoemd worden. We besluiten met een eigenaardige getalsbetrekking die we hier, (nog) zonder commentaar, vermelden:

$$11^2 + 12^2 + 13^2 = 31 \times (1^2 + 2^2 + 3^2)$$

10.10:	<i>Inhoudsoverzicht hoofdstuk X</i>	
		pag.
	10.01: <i>Onderlinge verbondenheid resp. wederzijdse belichting in het kwalitatief aspect van enkele getallen</i>	187
	10.02: <i>Het Oude en Nieuwe Testament. Joodse overleveringen</i>	187
	10.03: <i>Iets over de Tijd en de Ruimte</i>	189
	10.04: <i>Twaalf en dertien in sprookjes en mythen</i>	190
	10.05: <i>Het sprookje van de 12 broeders</i>	190
	10.06: <i>De 12 in de mens</i>	191
	10.07: <i>De piano</i>	192
	10.08: <i>De Thracische ruiter</i>	192
	10.09: <i>De 12 en de 13 in de regelmatige lichamen</i>	192